

Sygn. akt VI ACa 280/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Grażyna Kramarska

Sędziowie: SA Jolanta Pyżlak (spr.)

SA Tomasz Szanciło

Protokolant: Katarzyna Łopacińska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko H. L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 listopada 2015 r.

sygn. akt XXV C 509/15

I. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

- w punkcie drugim w ten sposób, że zasądza od H. L. na rzecz (...) w W. kwotę 47 900,32 zł (czterdzieści siedem tysięcy dziewięćset złotych i trzydzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od 12 lutego 2015 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie trzecim kwotę 6 951,68 zł (sześć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) zastępuje kwotą 10 589 zł (dziesięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych);

II. zasądza od H. L. na rzecz (...) w W. kwotę 4 196 zł (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 280/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2015 r. powód – (...) z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanemu – H. L. o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazanie, aby H. L. zapłacił na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę

139.428,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Zarządzeniem z dnia 31 marca 2015 roku Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w niniejszej sprawie, na podstawie art. 499 § 1 pkt 2 k.p.c. i skierował sprawę na rozprawę.

Odpis pozwu wraz z załącznikami został wysłany pozwanemu na adres wynikający z załączonej do akt umowy z dnia 27.09.2007 r. oraz systemu (...) i uznany za doręczony w trybie art. 139 § 1 k.p.c. z dniem 5 lipca 2015 r. Z uwagi na fakt, iż pozwany H. L. nie zajął stanowiska w sprawie i nie złożył wyjaśnień w sprawie Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 13 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt XXV C 509/15 wydał wyrok zaoczny, w którym:

1. zasądził od H. L. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 91.528,18 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od H. L. na rzecz (...) z siedzibą w W. kwotę 6.951,68 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej;

W dniu 25.09.2007 r. H. L. zawarł z (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę o kredyt na miarę o numerze (...). (...) udzielił kredytobiorcy – H. L. kredytu na bieżące potrzeby w kwocie 137.000,00 zł. Termin spłaty ostatniej raty umówiono na dzień 19.09.2014 r. Kredyt został rozłożony na 84 raty, a wysokość comiesięcznej raty ustalono na 2.266,53 zł. Oprocentowanie nominalne na dzień zawarcia umowy wyniosło 9,9%, natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania wyniosła na dzień zawarcia umowy 12,19%. Całkowity koszt kredytu, tj. łączna kwota wraz z odsetkami naliczonymi za cały okres kredytowania powiększona o naliczone opłaty oraz kwotę ubezpieczenia określona została na 60 178,39 zł.

Pozwany złożył oświadczenie, że w zakresie roszczeń banku wynikających z przedmiotowej umowy poddaje się egzekucji w trybie art. 97 ustawy prawo bankowe oraz wyraził zgodę na wystawienie przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego do kwoty 200 000 zł, a bank miał prawo objąć bankowym tytułem egzekucyjnym – obok wierzytelności kapitałowych – także odsetki i koszty związane z realizacją umowy oraz wszystkie koszty związane z windykacją należności banku wraz z kosztami zastępstwa prawnego. Ponadto bank mógł wystąpić o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w terminie do 5 lat od daty rozwiązania umowy. Pozwany wyraził zgodę na przelew wierzytelności wynikającej z tytułu umowy z dnia 25.09.2007 r. na osoby trzecie wraz z udostępnieniem tym osobom informacji objętych tajemnicą bankową oraz zobowiązał się do niezwłocznego informowania banku o wszelkich zmianach danych osobowych i teleadresowych przekazanych bankowi. Bank przesyłał korespondencję na ostatni podany przez klienta adres korespondencyjny.

(...) wypowiedział umowę pozwanemu w dniu 19 maja 2010 r. Z uwagi na brak spłaty wymagalnej wierzytelności umowa z dnia 25.09.2007 r. uległa rozwiązaniu z dniem 3 lipca 2010 r.

W dniu 10 listopada 2010 r. na podstawie ksiąg banku (...) wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wskazując, że H. L. ma zapłacić z tytułu zawartej umowy kredytu 103.485,83 zł wraz z odsetkami ustalonymi umownymi ustalonymi w wysokości 11,9% rocznie od wskazanej kwoty liczonymi od dnia 29.12.2009 r. do dnia zapłaty. Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w C.nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...), na mocy którego została wszczęta przez bank egzekucja w stosunku do pozwanego H. L. z ograniczeniem odpowiedzialności do kwoty 200 000,00 zł. Postanowieniem z dnia 4 lutego 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w C.umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 278/12 wobec bezskuteczności egzekucji.

(...) S.A. Spółka Akcyjna prowadząca działalność w Polsce poprzez oddział (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, utworzyła bank krajowy - (...) Spółkę Akcyjną na podstawie art. 42a ust 1 ustawy prawo bankowe przez wniesienie tytułem wkładu niepieniężnego wszystkich składników majątkowych (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce, przeznaczonych do prowadzenia działalności przez ten oddział. Tym samym wszystkie wierzytelności przysługujące poprzednio (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce stały się wierzytelnościami (...) Spółki Akcyjnej. Na skutek połączenia (...) Bank (...) S.A. z (...) S.A. w trybie art 492 § 1 pkt 1 kodeksu spółek handlowych przez przeniesienie całego majątku (...) S.A. na (...) Bank (...) S.A. w dniu 31 grudnia 2012 roku wierzytelności (...) S.A. stały się wierzytelnościami (...) Bank (...) S.A. w W..

W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz (...) z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, którą to umową na rzecz nabywcy przeniesiono również wierzytelność przysługującą zbywcy wobec H. L. w wysokości 88 609,43 zł. W załączonym do umowy przelewu załączniku nr 3 wskazano, że wysokość wierzytelności, która jest przedmiotem cesji wynosi 88.609,43 zł, natomiast pozostałe pozycje w załączniku zostały wykreślone i zaciemnione. Złożony do akt sprawy odpis tego załącznika został poświadczony za zgodność z oryginałem przez adwokata – T. R. – ustanowionego w sprawie zawodowego pełnomocnika strony powodowej.

Pismem z dnia 12 listopada 2014 r. Kancelaria (...), działając w imieniu swojego mocodawcy - (...) z siedzibą w W., wezwała H. L. do spłaty zadłużenia wynoszącego na dzień 12 listopada 2014 r. 137.415,98 zł, na którą to kwotę składają się: kapitał 88 609,43 zł, koszty 234,00 zł, odsetki umowne 47 657,32 zł, odsetki ustawowe 915,23 zł.

Powyższe Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przedstawione i złożone do akt sprawy dokumenty. Sąd ten wskazał, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego że osoby, które go podpisały złożyły oświadczenie zawarte w treści dokumentu. Dokumentom tym jednak, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą.

Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady, lecz nie co do wysokości dochodzonego roszczenia. Powód w niniejszym procesie dochodził zasądzenia kwoty, której podstawą była zawarta pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda - (...) S.A. Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W., a pozwanym umową kredytu „na miarę” o nr (...). Umowa ta została skutecznie wypowiedziana, a niespłacona kwota z tytułu zawartej umowy kredytu stała się wymagalna, po czym doszło do cesji wierzytelności na rzecz powoda. Sąd I instancji uznał, że powód udowodnił zasadniczo, że wierzytelność została skutecznie przeniesiona na jego rzecz, udowodnił również podstawę swojego roszczenia. Zdaniem tego Sądu powód nie wykazał jednak należycie w jakiej wysokości dochodzone roszczenie mu się należy.

Sąd Okręgowy wskazał, iż w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego, przy czym przepis art. 339 § 2 k.p.c. przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy. Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W takim wypadku postępowanie dowodowe powinno być przeprowadzone, choć w istocie ogranicza się ono jedynie do dowodów zawnioskowanych przez powoda i ewentualnie dopuszczonych przez sąd z urzędu (art. 232 zd. 2 k.p.c.). Jednak uznanie za prawdziwe twierdzeń podniesionych przez powoda nie zwalnia sądu od oceny zasadności żądania opartego na tych twierdzeniach. Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma bowiem obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania.

Sąd Okręgowy uznał, iż w niniejszej sprawie istnieją wątpliwości co do wysokości dochodzonego roszczenia. Wskazał, że z załącznika do umowy przelewu znajdującego się na karcie nr 34 wynika, iż przedmiotem umowy cesji pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda, a powodem była kwota 88.609,43 zł. Pozostałe pozycje wskazane w załączniku zostały wykreślone (k. 34). Załącznik ten został poświadczony za zgodność z oryginałem przez ustanowionego w sprawie zawodowego pełnomocnika strony powodowej. Dokument może być przedstawiony w procesie nie tylko w oryginale, ale także w odpisach (zgodnie z art. 129 k.p.c. oraz art. 250 k.p.c.), a jego oznaczenie m.in. we wniosku

dowodowym, czy w załącznikach do pozwu powinno pozwalać na jednoznaczne zidentyfikowanie, o jaki dokument chodzi tj. rodzaj, kiedy powstał, tytuł, od kogo pochodzi, gdzie się znajduje, jaka jest jego treść. Wprawdzie w treści umowy strony wskazały, iż spis wierzytelności zawierający szczegółowe dane dotyczące wierzytelności zawiera załącznik nr 4a, ale strona powodowa nie udowodniła, iż przedłożyła załącznik nr 4a. Do umowy przelewu zostały załączone wybrakowane fragmenty różnych zapisów (k. 35-38), jednakże z powyższych dokumentów prywatnych w żaden sposób nie można ustalić, wyciąg z jakiego dokumentu stanowią i który załącznik do umowy został faktycznie załączony. Samo stwierdzenie pełnomocnika powoda zawarte w pozwie, iż załącza do umowy przelewu załącznik nr 4a, bez możliwości zweryfikowania tego przez Sąd, nie może stanowić podstawy do uwzględnienia roszczenia powoda. Wiarygodnym dowodem nie jest też wystosowane do pozwanego wezwanie z dnia 12 listopada 2014 r. Rzeczą Sądu nie jest domyślanie się i odgadywanie, czy powód rzeczywiście załączył wyciąg z załącznika nr 4a, czy nr 3, i na której stronie dokument ten się znajduje pośród wielu innych złożonych załączników. Powód jest profesjonalistą w danej dziedzinie i zobowiązany jest do podwyższonej staranności w swoim działaniu. Pozwany jest natomiast konsumentem, dlatego też wszelkie tego typu wątpliwości, przy braku jednoznacznych dowodów potwierdzających żądanie powoda profesjonalisty, muszą być interpretowane na korzyść pozwanego konsumenta.

W konsekwencji Sąd Okręgowy ocenił, iż powód nie udowodnił, aby w drodze umowy przelewu nabył wierzytelność powiększoną o odsetki umowne w kwocie 47.657,32 zł oraz koszty w kwocie 234,00 zł. Sąd podkreślił, że z samego faktu zawarcia umowy cesji nie wynika, że takie same kwoty jakie przysługiwały cedentowi z tytułu umowy kredytu oraz naliczonych odsetek od niespłaconej części tego kredytu nabywa cesjonariusz. Ważne są w tym kontekście konkretne postanowienia umowy cesji, z których wynikałoby jakie kwoty, z jakich tytułów, kiedy i w jakim zakresie zostały przeniesione na nabywcę. Obowiązek udowodnienia wysokości scedowanych na rzecz cesjonariusza wierzytelności spoczywa na powodzie (art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c.), gdyż to powód jest stroną wywodzącą skutki prawne z tych konkretnych faktów.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał za udowodnione roszczenie powoda w zakresie przelanej wierzytelności w kwocie 88.609,43 zł uwidocznionej na k. 34 akt, a także w zakresie kwoty 2.927,75 zł tytułem naliczonych odsetek ustawowych od ww. należności głównej od dnia 14 października 2014 r. do dnia 29 stycznia 2015 r. Łącznie na rzecz powoda zasądził kwotę 91.771,18 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2015 roku (tj. od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy zastosował zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów, na podstawie art. 100 k.p.c. oraz mając na uwadze przepisy § 2, § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002. 163. 1348 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zaskarżając wyrok w zakresie pkt 2 i 4; podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 339§2 k.p.c. poprzez nieprzyjęcie przez Sąd Okręgowy za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, mimo, iż podane przez powoda twierdzenia nie budzą wątpliwości o kwalifikowanym charakterze, czyli wątpliwości uzasadnionych, podczas gdy przedmiotowe twierdzenia znajdują logiczne i prawdopodobne oparcie w przytoczonych dowodach w postaci umowy kredytu z dnia 21 września 2007r., bankowego tytułu wykonawczego nr (...) wraz z postanowieniem Sądu w sprawie I Co 11288/10 o nadaniu klauzuli wykonalności oraz umowy cesji wierzytelności z dnia 8 października 2014r. wraz załącznikami, w tym wydrukiem załącznika nr 4a przekazanego powodowi w wersji elektronicznej;

2. naruszenie art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami współżycia społecznego i wskazaniem wiedzy ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że załączone do umowy cesji z dnia 8 października 2014r. załączniki nie stanowią załączników nr 3 i 4a do tej umowy i nie wynika z nich wysokość roszczenia powoda w zakresie należności ubocznych, podczas gdy w § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 8 października 2014r. strony wskazały, iż wierzytelności objęte ową umową zostały opisane w załącznikach nr 3 i 4a (ten ostatni załącznik w wersji elektronicznej), każda ze stron umowy i załącznika nr 3 została parafowana przez

osoby podpisujące umowę, a notariusz poświadczył ich podpisy; zaś stosownie do §5 ust. 6 do objętych przelewem należności ubocznych oraz praw akcesoryjnych związanych z wierzytelnościami zastosowanie ma art. 509§2 k.c., a wartość tychże należności została określona w załączniku nr 4a, wobec czego przedstawione przez powoda załączniki dołączone do umowy przelewu wierzytelności z 8 października 2014r. stanowią załączniki nr 3 i 4a do ww. umowy i wykazują roszczenie powoda również w zakresie należności ubocznych;

3. naruszenie art.233§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na dowolnej, sprzecznej z zasadami współzycia społecznego i wskazaniami wiedzy ocenie materiału dowodowego przejawiającej się w uznaniu, że powód nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów z których wynikałoby, że nabył wierzytelność dochodzoną pozwem ponad kwotę 88 609,43 zł, podczas gdy powód załączył do pozwu umowę cesji wierzytelności z dnia 8 października 2014r. zawarta w formie z podpisami notarialnie poświadczonymi wraz z załącznikami nr 3 i 4a do ww. umowy, z których wierzytelność względem pozwanego H. L. została określona poprzez wskazanie daty zawarcia umowy, wysokości należności z tytułu niespłaconego kapitału oraz imienia, nazwiska i nr PESEL dłużnika, wobec czego przedmiotowa wierzytelność została dostatecznie oznaczona i skonkretyzowana, zaś wobec obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej oraz handlowej powód był zobligowany do zanonimizowania zarówno treści umowy przelewu wierzytelności, jak i załączników nr 3 i 4 a w zakresie wierzytelności nie obitych niniejszym postępowaniem;

4. naruszenie art. 248 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i niezobowiązanie powoda do przedstawienia dowodu na okoliczność nabycia przez powoda roszczenia w zakresie odsetek umownych i kosztów naliczonych przez poprzednika prawnego powoda i dopiero w przypadku niewykonania tego obowiązku procesowego przez powoda, zastosowanie sankcji określonej w art. 6 k.c. pozwalającej na uznanie nieudowodnienia roszczenia.

W konsekwencji powód wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 47 900,32 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lutego 2015r. do dnia zapłaty i zasądzenie pełnych kosztów procesu za I instancję oraz kosztów postępowania apelacyjnego.

Pozwany nie zajął stanowiska w przedmiocie apelacji powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie.

Zasadny jest zarzut naruszenia art. 339 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli pozwany nie stawi się na rozprawę lub nie bierze w niej udziału mimo stawiennictwa, Sąd może wydać wyrok zaoczny. W takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W świetle tego przepisu przyjmowanie za prawdziwe twierdzeń faktycznych powoda zawartych w pozwie lub w innych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą jest wyłączone, jeżeli: 1) budzą one uzasadnione wątpliwości albo 2) zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W literaturze wskazuje się, że punktem odniesienia dla oceny, czy spełnione są powyższe przesłanki, jest treść pozwu lub innych pism procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, a nie dowody załączone do pozwu (tak też K. Weitz – Komentarz do art. 339 k.p.c. Lex). Twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych budzą uzasadnione wątpliwości wtedy, gdy są one wzajemnie sprzeczne lub niezgodne albo się wzajemnie wykluczają, względnie są ze swej istoty nieprawdopodobne bądź sprzeczne z faktami, które są znane powszechnie (art. 228 § 1) albo znane sądowi urzędowo (art. 228 § 2). Przytoczenie twierdzeń o okolicznościach faktycznych w celu obejścia prawa wystąpi w sytuacji, w której chodzi o to, aby wyrok wywarł skutek prowadzący do takiego obejścia, np. w celu uzyskania zasądzenia alimentów w ponadprzeciętnej wysokości po to, aby skorzystać z pierwszeństwa zaspokojenia w podziale sumy uzyskanej z egzekucji do majątku pozwanego. Żadna z tych sytuacji nie nastąpiła w niniejszej sprawie. Przepis art. 339 § 2 in principio jako zasadę ustanawia założenie, że twierdzenia o okolicznościach faktycznych zawarte w

pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą stają się podstawą faktyczną wyroku zaocznego bez ich weryfikacji w postępowaniu dowodowym.

Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie wynika, aby fakt nabycia wierzytelności z tytułu należności ubocznych budził wątpliwości Sądu, Sąd oddalił powództwo w tej części uznając, iż powód nie udowodnił wysokości roszczenia z tego tytułu. Tymczasem zachowanie pozwanego pozwalało przyjąć tę okoliczność za przyznaną w rozumieniu art. 230 k.p.c.

Z umowy przelewu wierzytelności z 8 października 2014r. wynika, iż przedmiotem przelewu były wierzytelności określone w załączniku nr 3 wraz z należnościami ubocznym (§ 2, § 5 ust. 6 umowy k. 23-24), a szczegółowe dane dotyczące tych wierzytelności opisane są w załącznikach nr 3, 4 i 4a udostępnionych nabywcy na nośniku w postaci płyty CD. Powód załączył do pozwu wyciąg z tych załączników i poświadczył go za zgodność z oryginałem. Wprawdzie rzeczywiście wyciągi te zostały złożone w mało czytelnej postaci i nie zostały należyście, osobno oznaczone, ale jeśli Sąd miał wątpliwości, to winien był stosownie do treści art. 212 § 1 k.p.c. podjąć czynności mające na celu wyjaśnienie tych wątpliwości, mógł zażądać przedstawienia oryginału dokumentu na podstawie art. 250§2 k.p.c. czy dodatkowych wyjaśnień od strony.

Z załącznika znajdującego się na karcie 37v-38 wynika, iż zadłużenie pozwanego z tytułu należności ubocznych wynosiło w chwili cesji 47 657,32 zł i 234 zł z tytułu opłat. Wydruk ten mógł stanowić środek dowodowy w rozumieniu art. 308 k.p.c. Skoro pełnomocnik poświadczył, iż odpis ten (wyciąg) jest zgodny z oryginałem, to brak jest podstaw, aby go kwestionować, tym bardziej, iż z żadnych innych dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu nie wynika, aby należność ta nie istniała, nie została przeniesiona na powoda czy też miała inną wysokość. Tym samym zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. należy uznać za uzasadniony, bowiem odmowa uznania powyższego dowodu – opisanego szczegółowo w pozwie, za wiarygodny była nieuzasadniona. W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany materiał dowodowy wykazuje wysokość dochodzonej przez powoda należności również w zakresie należności ubocznych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386§1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok zgodnie z wnioskami apelacji, zarówno w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie drugim wyroku, jak i czwartym, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda pełne koszty procesu.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. i § 6 pkt 5 w zw. z §13 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461 ze zm.).